

CIROK SZABÓ ISTVÁN

Fasor

*Azt hiszem, hogy túl messzire ültettek
minket egymástól. Hogy együtt nőttünk
fel, te felém és én feléd fordítva, mégsem
nőttünk akkorára, hogy elérjük egymást.
Mindennap találkoztak az árnyékaink,
és elképzelttem, hogy milyen lenne tényleg
beléd kapaszkodni, egy bonyolult
lombkoronát növeszteni és hagyni, hogy a
tiédbe fonódjon. De csak elképzelttem,
mert túl messze vagy, pedig két fa vagyunk,
és én csak úgy tudok ölelni, ahogy a borostyánok.*

Egy kertet egyedül

*Csak az a metszőolló maradt
az asztalon, amit tőled kaptam
még évekkkel ezelőtt. Én túl
türelmetlen voltam a fákhöz,
nem tudtál hozzájuk szoktatni,
pedig akkoriban sokat meséltél
róluk, még sajátunk is volt.
Ősszel és nyáron gyarapodik egy
fa a leginkább, ha jó helye van, ha
gondozzák, egyre vastagabbra nő.
A mi fánkat is addig gondoztam,
amíg itt voltál. Aztán egyre
kevesebbet meséltél a fákról, én
egyre kevesebbet foglalkoztam a
miénkkel, és egyidőben azzal,
hogy elmentél, kivágtam a fánkat.
Most pedig jó lenne, ha eljönnél,
és segítenél lemérni az évgyűrűk
közötti távolságot.*

CSIKÁR NORBERT ADRIÁN

shakespeare-i szonett succubus-hoz

*sőt nem átallom zengve zúgó zajban,
zivatar csendjében sem nevezni meg.
elveszett utak hegyeire halkán
rontva, korcs elmém humuszi bájt libeg.
ekként palástolja gögös nem hitét
teremtett andalításban, se másban,
lefojtja holmi kvantum, pixelnyi lét,
ereiben snassz kémiává váltan.
kikerülve így csillagokon tört fényt,
lábat fakó aurába törölve,
einstein kockával kútba dobva öltként
intve meg iskariótot: öröm ne
lepje szürke kincsét – ha csak egy múzsa
avagy szirén kell, s vérbe mállik húsa.*

[második eclogakísérlet]

költő:

*obran osh égett, én pedig elmosolyodtam a táncon.
átitatott a maró füst, mégis a tajga magánya
nyelte el örvényként a napot, mire én is elhagytam
őt. tíz hold sem múlt, de a vérfekete krepidóma
zöld lángokba borult már hübrisze ékeit élve.
aztán jöttek a mesterek elhantolni a hantot.*

wittgenstein:

*lenne talán jobb módja is annak, hogy ezeket fel-
s elmondd, bár minek is kikerülni a jusztifikált élt,
cseppnyi hazugságot, ha a bíra is adva van íme.
még ha nem kellene egy tudaton belül elmonológni,
akkor is önző lenne az ócska moráladat adni.*

költő:

*kőtáblákra ha nem vésték is, azért csak az élet
írta belém. nem kell nekem antropomorf alakokban
megnyomorítani, hogy tudjam, mire tartsam a létet.
jobb és több vagyok a bronzkor mém-barmainál. ma.
nem leszek és nem voltam. kapja be kant meg a dán is,
mert nem kell az utolsó pont. az ok úgy születik meg
és úgy is veszik el végül, ahogyan mi akarjuk,
vagy legalábbis megfogam elménkben, de utólag
gyártani le kreatív magyarázatokat, hogy ez így kell,
mert így van... hát én csak nemmel szavazok. ámen.*

wittgenstein:

*rendben. igaz, hogy a vak filozófia félrevezethet,
és ezen alt kinyilatkozmányodat optima maxi
mással aligha tehetted volna, de nem ez az ok, mely
engem előhivatott. igazából gyónni akartál,
mint mindig, mint még sose. zoknira varrt szemek őre
lettem hát. a valóságot szavaiddal elő nem
adhatod, át csak a falra vetett árnyak hada juthat.
megfojthat bár, fel sosem oldhatod ezt a dilemmát.
vádolhatsz, tombolhatsz, nem számít. a nihilbe
fulladt hullák halmai kísérnek utadon, snassz,
tar horizontként, míg porrá nem ürülsz magad egyszer.*

költő:

*vágyom azért a pihenni hagyó csendet, mire innen
messze találtunk, úgy az időben, ahogyan a térben.
holtak vélt tudatában, meg fent északon élve.*